

श्री दत्त बावनी

जय योगीश्वर दत्त दयाळ । तूंच एक जगती प्रतिपाळ ॥ १॥
अत्र्यनुसये करुनि निमित्त । प्रगटसि जगतास्तव निश्चित ॥ २॥
ब्रह्माऽच्युतशंकर अवतार । शरणांगतासि तूं आधार ॥ ३॥
अंतर्यामी ब्रह्मस्वरूप । बाह्य गुरु नररूप सुरूप ॥ ४॥
काखिं अन्नपूर्णा झोळी । शांति कमंडलु करकमळी ॥ ५॥
कुठें षड्भुजा कोठें चार । अनंत बाहू तूं निर्धार ॥ ६॥
आलो चरणी बाळ अजाण । दिगंबरा, उठ जाई प्राण ॥ ७॥
ऐकुनि अर्जुन-भक्ती-साद । प्रसन्न झाला तूं साक्षात् ॥ ८॥
दिधली ऋद्धी सिद्धी अपार । अंती मोक्ष महापद सार ॥ ९॥
केला कां तूं आज विलंब? तुजविण मजला ना आलंब । । १०॥
विष्णुशर्म द्विज तारुनिया । श्राद्धिं जेंविला प्रेममया ॥ ११॥
जंभे देवा त्रासविले । कृपामृते त्वां हांसविलें ॥ १२॥
पसरी माया दितिसुत मूर्त । इंद्रा करवी वधिला तूर्त? ॥ १३॥
ऐसी लीला जी जी शर्व । केली, वर्णिल कैसी सर्व? ॥ १४॥
घेई आयु सुतार्थी नाम । केला त्यातें तूं निष्काम ॥ १५॥
बोधियले यदु परशुराम । साध्य देव प्रह्लाद अकाम ॥ १६॥
ऐसी ही तव कृपा अगाध । कां न ऐकसी माझी साद ॥ १७॥
धांव अनंता, पाहि न अंत । न करी मध्येच शिशुचा अंत ॥ १८॥

पाहुनि द्विजपत्नीकृत स्नेह । झाला सुत तूं निःसंदेह ॥ १९॥
 स्मर्तृगामी कलितार कृपाळ । जडमुढ रजका तारी दयाळ ॥ २०॥
 पोटशुळी द्विज तारियला । ब्राह्मणश्रेष्ठी उद्धरिला ॥ २१॥
 सहाय कां ना दे अजरा? । प्रसन्न नयने देख जरा ॥ २२॥
 वृक्ष शुष्क तूं पल्लविला । उदास मजविषयी झाला ॥ २३॥
 वंध्या स्त्रीची सुत-स्वप्नें । फळली झाली गृहरत्नें ॥ २४॥
 निरसुनि विप्रतनूचे कोड । पुरवी त्याच्या मनिकें कोड ॥ २५॥
 दोहविली वंध्या महिषी । ब्राह्मण दारिद्र्या हरिसी ॥ २६॥
 घेवडा भक्षुनि प्रसन्न-क्षेम । दिधला सुवर्ण घट सप्रेम ॥ २७॥
 ब्राह्मण स्त्रीचा मृत भ्रतार । केला सजीव, तूं आधार ॥ २८॥
 पिशाच्च पीडा केली दूर । विप्रपुत्र उठवीला शूर ॥ २९॥
 अंत्यज हस्तें विप्रमदास । हरुनी रक्षिले त्रिविक्रमास ॥ ३०॥
 तंतुक भक्ता क्षणांत एक । दर्शन दिधले शैलीं नेक ॥ ३१॥
 एकत्र वेळी अष्टस्वरूप । झाला अससी, पुन्हां अरूप ॥ ३२॥
 तोषविले निज भक्त सुजात । दाखवुनि प्रचिती साक्षात ॥ ३३॥
 हरला यवननृपाचा कोड । समता ममता तुजला गोड ॥ ३४॥
 राम-कन्हैया रूपधरा । केल्या लीला दिगंबरा! ॥ ३५॥
 शिला तारिल्या, गणिका, व्याध । पशुपक्षी तुज देती साद ॥ ३६॥

अधमा तारक तव शुभ नाम । गाता किती न होती काम ॥ ३७॥
आधि-व्याधि-उपाधि-गर्व । टळती भावें भजतां सर्व ॥ ३८॥
मूठ मंत्र नच लागे जाण । पावे नर स्मरणे निर्वाण ॥ ३९॥
डाकिण, शाकिण, महिषासूर । भूतें, पिशाच्चें, झिंद, असूर ॥ ४०॥
पळती मुष्टी आवळुनी । धून-प्रार्थना-परिसोनी ॥ ४१॥
करुनि धूप गाइल नेमें । दत्तवावनी जो प्रेमें ॥ ४२॥
साधे त्याला इह परलोक । मनी त्याच्या उरे न शोक ॥ ४३॥
राहिल सिद्धी दासीपरी । दैन्य आपदा पळत दुरी ॥ ४४॥
नेमे बावन गुरुवारी । प्रेमे बावन पाठ करी ॥ ४५॥
यथावकाशे स्मरी सुधी । यम ना दंडे त्यास कधी ॥ ४६॥
अनेक रूपी हाच अभंग । भजतां नडे न मायारंग ॥ ४७॥
सहस्र नामें वेष अनेक । दत्त दिगंबर अंती एक ॥ ४८॥
वंदन तुजला वारंवार । वेद श्वास हें तव निर्धार ॥ ४९॥
थकला वर्णन करतां शेष । कोण रंक मी बहुकृत वेष ॥ ५०॥
अनुभवतृप्तीचे उद्गार । ऐकुनी हंसता खाइल मार ॥ ५१॥
तपसी तत्त्वमसी हा देव । बोला जयजय श्री गुरुदेव ॥ ५२॥